

[Sigsgaard.]

griber til det, man kalder ulovlige midler. 3.500 arbejdere fra Odense og Lindø siger i en henvendelse til tinget om det fagretlige system, at det udelukkende har haft til hensigt at svække den samlede fagbevægelses styrke, og det er et sådant system, de faglige ledere vil opretholde.

Da de nugældende overenskomster blev indgået, var vi mange, der fremhævede, at deres meget små forbedringer snart ville være opslugt af regeringsindgreb, men LOs formand fik dem igennem bl. a. ved at påstå, at resultaterne var de bedste i mands minde. Nu må selv han indrømme, at det var forkert. I Løn og Virkes sidste nummer siger man, at der endnu ikke kan dokumenteres et fald i reallønningerne, og det fremgår, at det er den løn, der er tilbage, efter at skatten er betalt, man tænker på. Man har altså forladt påstandene om, at den disponible realløn skulle være forbedret, og man argumenterer for, at så længe den ikke er klart forringet, er der ikke baggrund for samlede lønaktioner. Men man havde jo fået medlemmernes stemmer for overenskomsten ved at tale om de store forbedringer, den indebar. Forudsætningerne er altså klart brudt. I øvrigt vil den disponible realløn efter alt at dømme falde i 1970. Hele lønstigningen for mellemgrupperne og mere end det vil blive opslugt af skattestigninger.

For resten er det påfaldende, så enige alle er om, at lønningerne skam ikke kan forhøjes, for så går det ud over konkurrenceevnen, idet vore varer så ville blive dyrere. Man tager det altså som en given ting, at profitterne ikke kan røres, de skal fortsat være lige store. Svælget mellem arbejdsindkomster på den ene side og arbejdsgiverindkomster på den anden skal opretholdes.

Forleden talte en professor fra det økonomiske råd i radioen om, at lønningerne sandelig ikke burde forhøjes, men tværtimod nedsættes, for landet kunne sandelig ikke tåle forhøjelser. Hvad er det for et system, der udmærket kan tåle, at privilegerede

grupper tjener 100.000 kr. eller flere hundrede tusinde kroner; men ikke at de lavere lønnede får lidt mere? Og hvordan tror man det er for dem, der kun har til dagen og vejen, at sidde og høre på en højt lønnet professor, der taler om, at deres lønninger burde sættes ned? De er bastet og bundet af de fagretlige regler, og deres ledere er med til at binde dem. Lønarbejderne er i mange forhold umyndiggjorte, de er i lommen på arbejdsgiverne og deres redskab, staten.

Måske er det et oprør imod umyndiggørelsen, der er begyndt nu, og det burde være en menneskeret at rejse sig imod umyndiggørelse og uretfærdighed. Det er det ikke i Danmark. Derfor dømmer både LO, arbejdsgiverne og staten de oprørske. Alle prøver på at overbevise dem om, at det ikke nytter at gå til aktion, men vi har jo netop set, at det nyttede i Kiruna, hvor arbejderne konsekvent nægtede at gå i arbejde, før der var opnået tilsagn om forbedringer. Nu har endelig arbejdsgiverne og arbejdsgiverforeningen, også under indtryk af tiltagende uro overalt i landet, bøjet sig. LKABs direktør har måttet rejse til Kiruna, og han har allerede måttet give udmønstelser, som det fremgik af Dagens Nyheter for i går. Det nytter altså. Arbejdsgiverne har måttet give indrømmelser, som de ikke ville have givet, hvis arbejderne havde genoptaget arbejdet inden forhandlingerne.

Den svenske regering er socialdemokratisk, og statsministeren er den i visse kredse næsten forgudede hr. Palme, men det har ikke kunnet forhindre en strejkebølge i at bryde ud over hele Sverige. Skyldes det også regeringens økonomiske politik, som SF påstår, som socialdemokratiet påstår, som DKP påstår — for Danmarks vedkommende vel at mærke? Den parallelle svenske strejkebevægelse viser, at strejkebevægelsen i Danmark ikke kan forklares alene med regeringens økonomiske politik.

I øvrigt er det lidt sent, socialdemokratiet og SF kommer i tanker om at forhøje f. eks. formueskatten. Da udskrivningslo-